

Derin Değişim

e- dergi

derindegisimdergi@gmail.com

Ayın Konusu: İnsandan Korkmak

Bir Küçük Mesaj

.....1

İnsandan Korkmak

İlyas Uyar.....2

Sevgi ve Güvende Saklı İtaat

Nur Doğan5

Kudüs'ten Golgota'ya Doğru

Mehmet Zeki Yılmaz.....10

İktidar Yanılgısı ve Yarını Kurtarmak

Asya Gerçek.....11

İnsanı Hoşnut Etme Hoşnutsuzluğu

Banu Çelik.....15

Kimin Onayı Daha Önemli?

Filip Tokgöz19

Derin Değişim Çalışmalarından

.....21

Merhabalar.

İnsan neler planlıyor neler istiyor ancak gerçekleştirmek her zaman kendi elinde olmuyor. Bir önceki sayımızdan sonra 6 Şubat'ta büyük bir felaketle güne uyandık. Sadece dergimiz değil hayat durdu. Her şey ikinci üçüncü plana atıldı.

Rab ülkemize merhamet etsin, depremde kayıpları olan herkese dayanma gücü ve sabır versin. Çok üzgünüz... Başımız sağ olsun.

Yeni sayımızı insandan korkma konusuna ayırmak istedik. Hemen herkesin aslında mustarip olduğu ancak dile getirmekte hatta anlamakta zorlandığı bir konudur bu. İlişkiler içinde kaçınılmazdır da. "İnsanlardan çok Tanrı'nın Sözü'nü dinlemek gerek." (Elç.İş 5:29) diyen Petrus bile Pavlus'un Galatyalılara Mektup'ta anlattığına göre sünnet yanlılarından korkup diğer ulustan olanlarla yemek yemeği bırakmış (Gal.2:11-13). Ne kadar tanıdık bir davranış aslında. Hepimiz bir şekilde sevdiğimizi söylediğimiz ama görmediğimiz Tanrı yerine sevdiğimiz (ya da sevmediğimiz) gördüğümüz insanı hoşnut etmeye meyilliyiz. Bu sayıda birçok yazar bu konuda görüşlerini yazdılar, başlarından geçenleri paylaştılar. Her biri ayrı ayrı bakış açılarıyla bu konuya yaklaştılar. Kendinizden bir şeyler bulabileceğiniz yazılarla huzurunuzdayız.

Banu Çelik

Eğer yazı yazmayı, okumayı seviyorsanız. Yazılarınızı paylaşmak istiyorsanız. Derin Değişim Dergi size bir platform sunmak istiyor. Lütfen yazılarınızı bize gönderin. Dergimiz yayın kurulu tarafından değerlendirilen yazıları bir sonraki sayıda yayınlayalım.

Bize ulaşmak için:
derindegisimdergi@gmail.com
Sosyal Medyada Takip Edin!
[facebook/derindegisim](https://facebook.com/derindegisim)
[instagram/derindegisim](https://instagram.com/derindegisim)

[Abonelik İçin Tıklayın- Bir Mail Gönderin](#)

İnsandan Korkmak

İlyas Uyar

İnsandan korkmak konusunda kimse elimize su dökemez. Korkunun insan doğasına iyi geldiği yerler de olsa bunu abartıp tüm hayatı kendimize ve başkalarına zehir edecek kadar korktuğumuz bilinen bir gerçek. En basit şekilde 'utanç toplumuyuz'. Utancın da uygun dozda olanı sağlıklıdır ancak biz utancı da kendimizi ve başkalarını değerlendirmek için kullanıyoruz.

Birçoğumuz insandan korktuğumuz için giyimimize, sözlerimize, yaptıklarımıza dikkat ederiz. Neredeyse tüm gelişim kitapları, insanın iç varlığında küçük bir mağaraya saklanmış, insan korkusu yüzünden tüm özgüvenini yitirmiş bireyleri, harekete geçirmek konusunda cesaretlendirmek için yazılmıştır. Özümüze olan güvenimiz, cesaretimiz, ilk yaşlarımızdan, anaokulundan başlayan, evliliğe, iş edinmeye uzanan yolda bizi desteklemek, yaptıklarımızı yapabilmemiz için iç varlığımızın kodlarına işlenmiş. Anne babamız etrafımızda yokken kararlarımızı bu şekilde alıyoruz.

Ancak, babası tarafından aşağılanmış çocukların araba, bisiklet sürmek gibi motor becerilerinde hep sıkıntı yaşadığına şahit oldum. Oluşan travma yüzünden kekeme olmuş, evlerinden çıkamayan, cesaretlerini yitirmiş bireyler ile toplumun her alanında karşılaşabilirsiniz. Ünlü Amerikalı yazar Elbert Hubert:

"Hayatta yapabileceğiniz en büyük hata, sürekli olarak bir hata yapacağınızdan korkmaktır." demiş... Bu söze katılıyorum.

Utanç ve insandan korktuğumuz gerçeği hayatımızın merkezinde durarak tüm hayatımızı bir sarmaşık gibi sarmış durumda. Davranışlarımızın ve sözlerimizin bir cezaya ve aşağılanmaya dayalı bir karşılığının olacağı bilinci, daha çocukken aklımıza kazınmış. Bu düşünceyi kınamıyorum, yararları konusunda da konuşmak gerektiğini düşünmekteyim ancak toplum kendini ifade edemeyen bireyler ile dolu.

Cem Yılmaz'ın da dediği gibi “İnsanın havuzla ne problemi olur havuzun içerisine girer yüzersin.” Okulda çözdüğümüz havuz problemlerine atıfta bulunularak söylenmiş bu sözün toplumun her alanına yayabilirsiniz. İnsanın, düşünmek ve fikrini beyan etmek ile ilgili ne problemi olabilir?

Toplumumuzda mahalle baskısı, toplumsal utanç kavramları var. Her iki kavram “istediğimi başkasına göre yaparım” anlayışının bir ürünü. Babasından korktuğu için istemediği bir evlilik yapanlar var toplumumuzda, ailesi talep ettiği, evlerine utanç getirdiğini düşündüğü için kendi eşini öldüren kişilerin haberlerini okuyoruz. İnancını, dinini kendi seçemeyen, kendi düşünemeyen, kendi analiz edemeyen, utanç belasına toplumun -kabul edemedikleri dahil- değerlerine sahip çıkmak zorunda kalan insanlar var.

1978 yılında Devidyan tarikatına üye olmuş 900 kişi Amerika'nın bir bölgesi olan Jonestown'da katledildi. Birçokları liderleri Jim Jones denilen adamın sözlerine inanıp kendilerini öldürdü bazıları ise bu konuda ayak diredikleri için öldürüldüler. Bir insanın bu kadar kişinin canını yakabilecek kadar büyük bir gücü olmasını garipsemiş olabilirsiniz. Ancak insandan korkmak ve utanç belası bir kişinin ağzından çıkan söze riayet edip kendi ailenizin canını almanıza bile neden olabiliyor.

İnsan yanılabılır ve bu yanılgı hayatınıza, evliliğinize, işinize yansıyabilir. İnsanın motivasyonları, hayatı algılayışındaki bozukluk sizi de yanıltabilir. Herkes kendi kırık gözlük camını tamir etmektense başkasının da hayata baktığı gözlüklerin camlarını kırmakla meşgul. Bu yüzden eğer insana güvenirseniz, inanırsanız, ondan korkacaksanız hayatınıza olan etkisini iyi hesaplamanız lazım. Size air fryer tavsiyesi veren arkadaşınızdan, size araba tavsiyesi veren kardeşinizden bahsetmiyorum tabii ancak size ve hayatınıza yön veren insanların sözlerini irdelemekten bahsediyorum. Tanrı'dan Korkun.

Bu söz öbeğini; öğretmenden, polisten, askerde komutanınızdan korkun, anlamında söylemedim. Ancak eşinizin, çocuklarınızın sevgisine bir zarar vereceğiniz korkusuyla bunu yapın anlamında söylüyorum. Korkularımızın ana kaynağı kaybedeceklerimiz veya kazanacaklarımız oluyor. Kişinin sevgisini, kendi paramızı, itibarımızı kaybedeceğimiz veya kazanacağımız korkusu bize bunu yaptırıyor. Neyse ki Tanrı'da işler öyle yürümüyor.

Allah kelamı:

Yeremya 17:5'de RAB diyor ki, "İnsana güvenen, İnsanın gücüne dayanan, Yüreği RAB'den uzaklaşan kişi lanetlidir."

Yeremya 17:7 "Ne mutlu RAB'be güvenen insana, Güveni yalnız RAB olana!" diyor. Tanrı'nın hata yapması mümkün değildir ancak hayatınızı Tanrı'ya göre yönlendirmeniz gerekmesinin tek nedeni bu değildir. Tanrı bize kötülük yapmayı tasarlamaz. İnsanlar size kötülük yapmayı tasarlayarak onlara olan korkunuzu verdiğiniz kararları manipüle etmeye çalışabilirler ya da utançtan doğan korkularınızı kullanarak sizi yanlış yönlendirebilirler ancak Tanrı öyle yapmaz. Tanrı sizin için en iyisini düşünür, en iyisini tasarlar ve ister.

Yeremya 29:11'de "Çünkü sizin için düşündüğüm tasarıları biliyorum." diyor RAB. "Kötü tasarılar değil, size umutlu bir gelecek sağlayan esenlik tasarıları bunlar." Günün sonunda Tanrı'dan korkmak ve onun isteğini beklemek insan sesini dinlemekten yeğdir. Ancak birçok kişi bunu dile getirmekte ve bence çevrede en çok söylenilen yalan da budur.

Tanrı'yı mı dinleyeceksiniz, İnsanı mı?

SEVGİ VE GÜVENDE SAKLI İTAAT

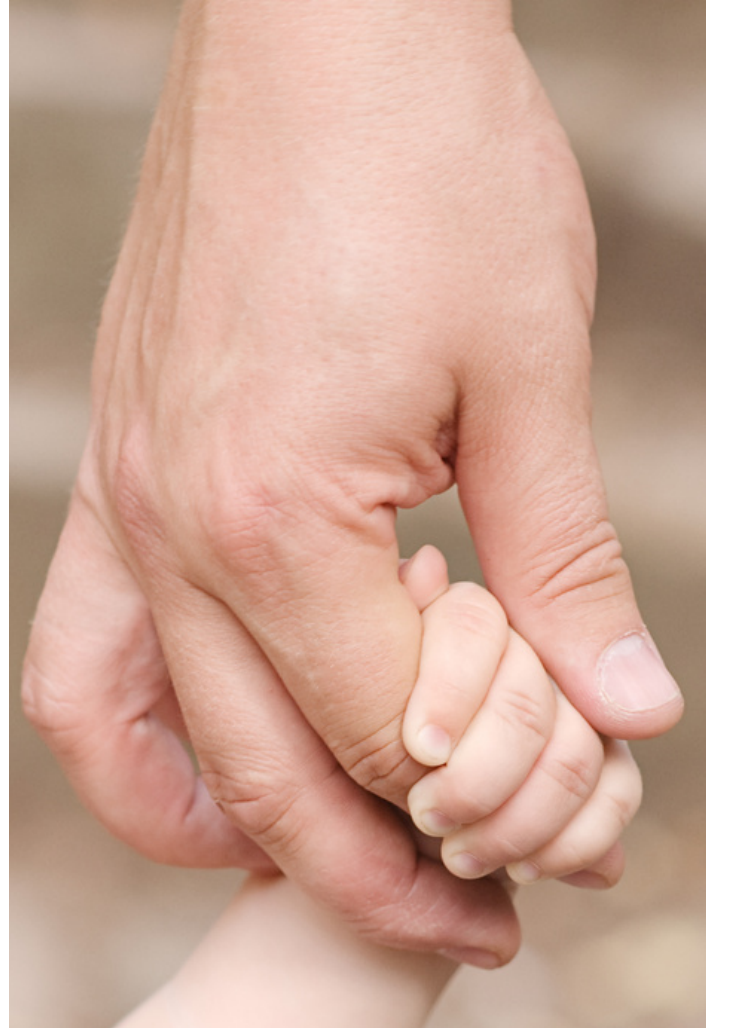
Nur Doğan

*“Baba'nın beni sevdiği gibi,
ben de sizi sevdim.
Benim sevgimde kalın.”
Yuhanna 15:9*

Süleyman, özdeyişlerinde “RAB'be güven bütün yüreğinle, Kendi aklına bel bağlama.” der bizlere. Bütün yüreğimizle O'na güvenerek hareket etmenin öneminden bahseder. Rabbin isteklerine itaat ederek yola çıkan kişinin şaşmayacağını söyler. Tam tersini yapan birini düşünürsek yoldan çıkma, saldırılara uğrama, kaybolma ihtimalleri aklımıza gelir. Hatta eminim ki bu hatayı hepimiz en az birkaç kez yapmışızdır. Kendi aklımıza bel bağlayarak, benliğimize uyarak Tanrı'nın istediği yoldan değil de başka bir yoldan gittiğimizde istemediğimiz olaylar yaşamışız ve pişman olmuşuzdur.

Hatırlamalıyız ki Tanrı zamanın ve mekânın dışındadır ve her yolu biz görmeden önce bilir. Çünkü bizde var olan sınırlar O'nda yoktur. Bize zarar verecek tüm adımlardan sakındırmak ister bizi. Öyle ki Mezmurlar 121:3'te şu eşsiz sözleri okuruz: “O ayaklarının kaymasına izin vermez, Seni koruyan uyuklamaz.” Yeter ki kararlı bir yüreğimiz ve O'na olan güvenimiz tam olsun.

Tanrı, bizi sevdiği için kayırır, korur ve ihtiyaçlarımızı giderir. Oysa çıktığımız yollarda biz başımıza gelecekleri bilemeyiz ve önlem alamayız. Çıktığımız yol karanlıktır ve bize ışık sağlayacak bir kaynaktan yoksunuzdur. Çünkü Tanrı'nın güvenli yollarından birinde değil, kendi bencil isteğimiz doğrultusunda hareket etmişizdir.

Fakat bu noktada pek çok saldırıya uğrayabilir, Tanrı'dan uzaklaşabilir, itaatsizliğimizin sonucunu ağır bir şekilde ödemek zorunda kalabiliriz. Bunları yaşamamak, uyanık kalmak ve güvene bağlı itaati anlayabilmek için her şeyi gören, her şeyi bilen Yüce Tanrı'ya güvenerek yola çıkmanın, onun isteklerine ve hikmetine güvenerek hareket etmenin üzerinde duracağız.

Güven ve sevginin birbirine bağlı olduğu ve birbirini beslediği açıktır. Güvensiz bir ilişkide sevginin sürdürülebilmesi mümkün değildir ve sevgisiz bir ilişkide de güvenin kurulması zordur. 1. Yuhanna 4:8'de, "Sevmeyen kişi Tanrı'yı tanımaz. Çünkü Tanrı sevgidir." sözünü okuruz. Bu ayeti düşünürken Mezmurlar 9:10 ayeti sevgi ve güvenin birlikteliği konusunda bize yol gösterici olabilir: "Seni tanıyanlar sana güvenir, Çünkü sana yönelenleri hiç terk etmedin, ya RAB."

Tanrı'yı tanımak O'nu sevmeyi beraberinde getirir. Çünkü Tanrımız sevgi Tanrısıdır, sevginin kendisi ve başlangıç noktasıdır. Sevgisinden emin olduğumuz Rabbimizin bizim için en iyisini tasarladığını da biliriz. İşte bu anda O'na güvenmenin zamanı geldiğini anlarız. Yukarıdaki ayette okuduğumuz gibi Tanrı'yı tanıyanlar Tanrı'ya güvenir, Çünkü Tanrı, kendisine yönelenleri hiç terk etmemiştir. Gördüğümüz üzere o kadar iç içedir ki bu kavramlar birinin varlığı diğerine sebep olur.

Her güzel şey Tanrı'ya duyduğumuz güvenimiz ve sevgimiz ile başlar. Sevgisine güveniriz ve güvendiğimiz için severiz. Fakat kimi zaman O'na güvenmeyi unutur, itaatsizliğin ilk adımını atmış oluruz. Sevdığımızı ve güvendiğimizi söylediğimiz Tanrı'nın güvenli kollarından sıyrılırız. Karanlık, ürkütücü, sonu belli olmayan bir yola girer, kayboluruz. Peki, bizim Tanrı'ya olan güvenimizden ve O'na olan itaatimizden nasıl emin olabiliriz?

Öncelikle bu konudaki Kutsal Kitap örneklerine bakabiliriz. "RAB Avram'a, "Ülkeni, akrabalarını, baba evini bırak, sana göstereceğim ülkeye git" dedi." ve İbrahim her şeyini bırakıp Rabbin dediğini yaptı. Rabbe itaat etmenin önüne hiçbir maddi ya da manevi gerekçeyi getirmedi. Ülkesini, akrabalarını, baba evini bıraktı ve sadece Rabbe yöneldi. Çünkü İbrahim Tanrı'yı sevdi ve güvendi. Buna benzer şekilde Tanrı, İbrahim'e "İshak'ı, sevdiğin biricik oğlunu al, Moriya bölgesine git. Orada sana göstereceğim bir dağda oğlunu yakmalık sunu olarak sun." dediğinde İbrahim, oğlu İshak'ı yanına alarak Rabbin dediğini yapmak üzere dağa çıktı. Böylece bir kez daha Rabbe olan güvenini, sevgisini, O'na itaat ederek gösterdi.

Sevgi ve güvene bağlı itaat konusunda bir diğer verebileceğimiz örnek ise Şadrak, Meşak, Abed-Nego'nun hikâyesidir. Şadrak, Meşak ve Abed-Nego tam da ölümün kıyısındaiken, “Kızgın fırına atılsak bile, ey kral, kendisine kulluk ettiğimiz Tanrı bizi kızgın fırından kurtarabilir; senin elinden de bizi kurtaracaktır. Ama bizi kurtarmasa bile bil ki, ey kral, ilahlarına kulluk etmeyiz, diktiğin altın heykele tapınmayız.” diyerek Rabbe olan güvenlerini ve sevgilerini gösterdiler, itaat ettiler ve yanmaktan kurtuldular. Onlar bu tavırlarıyla kendilerinden 600 küsur yıl sonra yazılmış olan Yuhanna 15:14'teki şu söze bağlılıklarını gösterir: “Beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirirsiniz.”

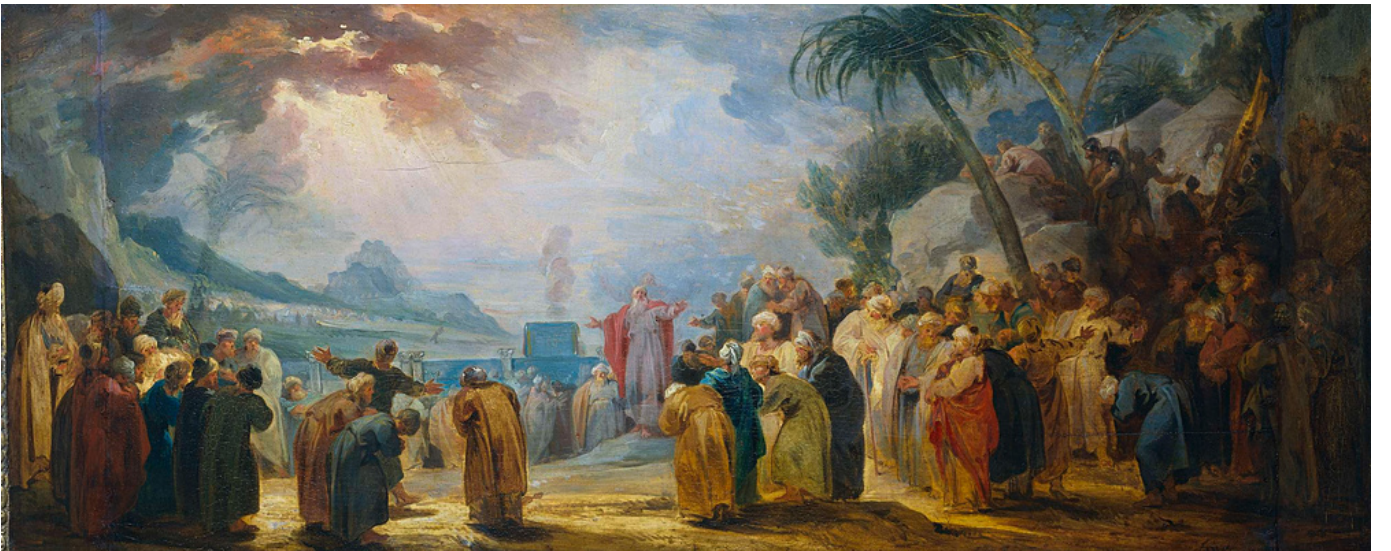
Gördüğümüz üzere Kutsal Kitap, Tanrı'nın sevgisine ve güvenine bağlı kalıp O'na itaat ettikten sonra ödüllendirilen insanlara dair pek çok hikâyeyi barındırır. Bunlar bizim için teşvik vericidir. Fakat bir de Tanrı'ya güvenmeyenlerin, itaatsizliklerinin sonucunda kaybolanların hikâyeleri vardır ki bunların sayısı da az değildir. Bu konuda vereceğimiz örnek isyanları ve itaatsizlikleriyle meşhur İsrailililerdir.

Mısır'dan Çıkış 3:16-17'de Tanrı, Musa ile konuşurken Mısır'da kölelik altında inleyen, feryat eden sevgili halkı İsrailileri Mısır'dan çıkaracağına ve onları baskıdan kurtaracağına dair söz vermişti. Sonrasında RAB, güvenilir, sevgi dolu ve sadık bir Tanrı olarak sözünü yerine getirdi. İsraililere özgürlüklerini kazandırdı. Onların çöldeki ihtiyaçlarını karşıladı ve yol gösterdi. İsraililer, “Keşke RAB bizi Mısır'dayken öldürseydi. ...Hiç değilse orada et kazanlarının başına oturur, doyasıya yerdik. Ama siz bütün topluluğu açlıktan öldürmek için bizi bu çöle getirdiniz. (Çık. 16:3)” dediklerinde Tanrı onlara man ve bildircin gönderdi. Yine İsraililer, “...Niçin bizi Mısır'dan çıkardın? ... Bizi, çocuklarımızı, hayvanlarımızı susuzluktan öldürmek için mi? (Çık. 17:3)” dediklerinde Tanrı onlar için kayayı adeta bir su pınarı hâline getirdi. Çünkü Tanrı o halkı sevdi ve onları kolladı. Tanrı, onların güvenini kazanabilecek pek çok adım attı. Fakat İsraililerin Tanrı'ya olan sevgileri ve güvenleri her seferinde çabucak yıkılıyordu.

Mısır'dan Çıkış 24:7'de Tanrı, Musa ile antlaşma yaptığında İsraililer, “Rab'bin her söylediğini yapacağız.” dedi. İsraililer ise antlaşmayı kabul ettikleri hâlde, yani Tanrı'nın buyruklarına uyacaklarına dair söz verdikleri hâlde sözlerini tutmadılar. İsraililer her seferinde Tanrı'ya olan sevgisiz yüreklerini, güvensizliklerini ve itaatsizliklerini gösteriyorlardı.

Bizler de tıpkı İsraililer gibi İsa Mesih'in kanı aracılığıyla yapılan Yeni Antlaşma'yı kabul ederek Tanrı'nın sözlerine ve buyruklarına bağlı kalacağımızın sözünü vermiş olduk. Bu noktadan sonra sözümüzü tutmanın, Tanrı'ya olan itaatimizi göstermenin sorumluluğunu taşımaktayız. İbrahim'in veya Şadrak, Meşak ve Abed-Nego'nun hikâyesinde mi yoksa İsraililerin hikâyesinde mi kendi yansımamızı göreceğimizin kararı, Tanrı'ya olan güvenimizde ve sevgimizde saklıdır.

Kutsal Kitap'taki hikâyelerin işlevlerinden biri biz insanlara rehberlik etmektir. Bu rehberlik sayesinde kibirli benliğimize değil, Tanrı'nın hikmetine bel bağlamamız gerektiğini görebiliriz. Aksi takdirde gerçekten, yoldan ve yaşamdan uzaklaşabilir, kaybolabiliriz.

Hayatımız boyunca, Tanrı'ya yönelerek, O'na dua ederek ve O'nun çizdiği yoldan ilerleyerek güvenimizi ve sevgimizi gösteririz. Fakat eğer Rabbin yönlendirmesi üzerine hareket etmiyorsak, bencil istekler üzerine yaşıyorsak burada Tanrı'ya olan sevgi ve güvenimiz üzerine düşünmemiz gerekebilir. Bunu kimi zaman anlamak ve uygulamak zor olabilir. Yine de Tanrı'nın bizi değiştirecek gücünün olduğunu ve O'na yönelenleri terk etmeyeceğini hiçbir zaman unutmamalıyız.

Son olarak tüm bunları bir araya getirdiğimizde kendini bizim günahımız için feda ederek sevgi dolu, sadık ve güvenilir olduğunu kanıtlayan Tanrımızın bizim için yaptığı planların hayatımızda yaratacağı esenliğe şükredeceğimiz, bu sayede Tanrı'yı yüceltme imkânı bulabileceğimiz ve O'na olan sevgi ve güvenimizi itaat ile göstereceğimiz kesin değil midir? “Evet.” dediğinizi duyar gibiyim. O hâlde, “Size buyurduklarımı yaparsanız, benim dostlarım olursunuz. (Yuhanna 15:14)” ayeti üzerine Tanrı'yla dost olmak için O'na sevgi ile yaklaşıp güvenimizi itaat ederek gösterelim.

Kudüs'ten Golgota'ya Doğru

Mehmet Zeki Yılmaz

*Sırtlamış dünyanın günahını
Tökezleyerek ilerliyor
Golgota'ya doğru
Alnında kan ter
Bedeni paramparça
Duruşu dingin
Gözleri zaferle dolu
Kudüs'ün puslu havasından
Lanetli Golgota'ya doğru
Fani bir İnsanoğlu geçti
Çırılçıplak, kabarmış yara bereleriyle*

*Takatsiz ve çaresiz
Çivilendi çarmıha
Bağrına mızrak saplandı
Kaderine katlandı, görevini tamamladı
Tanrı onu yücelti
Ölüme üstünlük sağladı
Herkes önünde diz çöktü
Selam olsun sana dedi.*

İktidar Yanılgısı ve Yarını Kurtarmak

Asya Gerçek

Yarın... Günlük konuşma dilimizde çok defa kullandığımız bir sözcük, “Yarın”. Etimolojik bir tahlile girme niyetinde değilim ancak yarın, ışıktan, aydınlanmaktan türemiş bir sözcüktür. Bu bakımdan yarın kelimesi kendi içinde bir yenilenme, yeni bir zaman dilimi olarak sınıflandırılabilir. Edebiyat ve sanat alanlarında yarın sözcüğünün defaatle “umut”, “yenilenmek”, “yeni bir başlangıç” vb. anlamlar doğrultusunda kullanıldığına tanıklık etmişizdir.

Bu doğrultudan bakacak olursak çok severek ve bir sonraki gün demek için kullandığımız “yarın” sözcüğü, çoğu bakımdan daha büyük bir anlamı içinde barındırmaktadır. İşte tam olarak ihtiyacımız olan soru budur: Yarınlara sahip bir dünyayı düşlemek, umudu arttırmak ve yeni başlangıçlara uzanmak için ne yapılabilir? Bütün tarih boyunca, dünyanın gidişatını hem iyi hem kötü olarak değiştirenler kimlerdir? İnsanlar. İnsanlar böyle büyük bir güce sahipken bu gücü kimi iyi bir amaç uğruna kimi de kötü bir amaç uğruna kullanmıştır. İnsanın yaptıklarından ötürü bazıları güzel yarınlara bazıları da kötü yarınlara uyanmak durumunda kalmıştır. İhtiraslar, yanlış motivasyonlar, kişisel amaçlar, siyasi hesaplar ve özgür iradenin amaç dışı kullanımı dünya tarihinde kan, gözyaşı ve birçok kayıp olarak karşılık bulmuştur. İktidar olabilmenin getirdiği cazibenin dünyaya vermiş olduğu hasarlar saymakla bitecek gibi değildir. Pekâlâ iktidarı doğru bir biçimde kullanabilmek mümkün olabilir ancak genel olarak baktığımızda, bazı istisnalar hariç, olumlu örnekler olumsuz örneklerden çok çok azdır.

İktidarı ele geçirenler de insandır, evet. Bu insanlar doğduklarında masum bir bebekken nasıl oluyor da zaman geçtikçe diğer insanları yok eden kişilere dönüşürler? Burada bahsedilen sadece krallıklar, yönetimler ya da hükümetler değildir. Sokaktan saraya kadar her kaldırım taşında iktidarın açtığı yaraların izlerini görebiliriz. Kudretli olma isteği sadece hükümetler ile alakalı bir gerçeklik değildir. Bilakis, bu istek, düşüncede filizlenen, sokakta da kendine yer eden bir arzudan başka bir şey değildir.

Söz gelimi, bir yol verme tartışmasına bakacak olursak, bu tartışmanın altında kendi isteğinin gerçekleşme arzusunun sahip bireyleri görürüz. Haklının ya da haksızın bir değerinin kalmadığı, gücü yetenin söz sahibi olduğu bir şeydir iktidar. Ve bu arzu, gündün güne korku ile birlikte adeta bir sosyal kurallar ile dünyanın her yerinde kendisini göstermeye devam ediyor. Sanıyor muyuz ki, sadece siyasi olarak güçlenen ve iktidar olanlar yanlış yapıyor? Ne pahasına olursa olsun güçlü olma arzusu, sokakları, evleri, işyerlerini ve en son olarak da siyaseti şekillendirmeye devam ediyor. Bu arzunun beslendiği en büyük duygu ise korkudur.

Elbette, iktidar ve korku arasındaki ilişkiyi tanımlayan birtakım araştırmalar yapılmıştır. Ancak herhangi bir araştırmaya gerek bile kalmadan rahatlıkla gözlemleyebileceğimiz bir durumdan bahsediyoruz. Güçlü olana neden itaat ediyoruz? Çok sevdiğimizden mi? Saygı duyduğumuzdan mı? Bu sorunun tek bir cevabı var: Korku. Sokaktan saraylara kadar var olan iktidar gücünün kaynağına bakarsak karşımıza çıkacak tek şey, korkudur. Korku, bizi yönetiyor. Korku, bizi sınırlıyor ve korku bizi öldürüyor. Korku ve iktidarın bu kardeşliği her geçen gün nihai sonu daha fazla bize yakınlaştırıyor. Artık nihai sonun nefesini duyabiliyoruz. “Yarın”ın bir değeri ya da “Yarın”ın sağlayabileceği bir umut ışığı kaldı mı ki artık?

•

İnsan, yüzyıllardır kendisine bahşedilmiş olan özgür iradesini neredeyse her zaman kendi gücü ve arzusu için kullanma gayretindeyken nasıl düzelmeyi, restore olmayı düşleyebiliriz, bilemiyorum. “Her şey çok güzel olacak!”, “Yarınlar, daha iyi olacak.”, “Yarın olan hayrola!” gibi güzel sözlerle kulaklarımızı doldurmakta ve bu sözlerle dayanarak umut etmek istiyoruz. Ancak iktidar ve korku bu kardeşliği sürdürmeye devam edecek ve tüm dünya ile insanlık mahvolacak. İşte bu ağır olduğu kadar gerçek de bir iddia.

Çizdiğim bu karanlık ve belki de soyut resmin içine yine yalın bir gerçek koymak gerekir diye düşünüyorum. Çözumsuz gözüken bir sarmalın içinde hepimiz sıkışa sıkışa yok oluyoruz. Her birimizin benliğinde derinlemesine yer etmiş gınahtan ötürü hem biz acı çekiyoruz hem de diğer insanların acı çekmesinin taşlarını döşüyoruz. Gücü seviyor, ona tapıyoruz. Gücü istiyor, onu kendi isteklerimiz doğrultusunda kontrol etmek istiyoruz. Ancak temel sorun da burada yatıyor. Güç, bir insanın kontrol edebileceği bir şey değildir. Güç, iktidarı yaratır. İktidar da korkuyu, bencilliği, öfkeyi ve nefreti doğurur. Kısacası, yarınlar var gibi gözükse de bahsettiğimiz ışıyan ya da aydınlık olan bir yarın değil. Zaman dilimi içerisinde gelip geçen ve yıllarımızı tüketen saatler ve dönemler bize sadece izlemek zorunda kaldığımız adeta bir korku ve gerilim filmi sunmaktadır. Ne yazık ki, hepimiz o filmde rol alıyoruz. Korku, üzerimizde tepinip zafer çılgınlıkları atarken bizler ezildikçe eziliyoruz. Özgür irade, iktidar ve korkunun güdümündeyken farklı olarak neler bekleyebiliriz, bilemiyorum.

Umutsuz mu olalım? Çaresiz bir şekilde savrulup sıranın bizlere gelmesini mi bekleyelim? Ya da nasıl yapalım, biz de bu çarkın içine girip yozlaşmaya ve gayya çukurunun derinlerine mi inelim? Hakikat nedir? Gerçekten düşlediğimiz, arzu ettiğimiz dünya böyle bir yer mi? Böyle bir yerden kaçış için Mars’a gitmek yeterli olur mu? İnsan, insan oldukça mekan değişikliğinin bir önemi var mıdır? Sorular, sorular ve yine sorular... Aslında bu cevapların ne olduğunu her birimiz gayet iyi biliyoruz. Ne olduğumuz, neye dönüştüğümüzün farkındayız. Trafikte öfkelendiğimiz sürücüye saldıran bizleriz, bir avuç toprak için birbirimizi kıran ve öldüren bizleriz. Eylemlerimizin bir başkası için neler ifade edeceğini düşünmeyecek kadar zihnimizi karartan bizleriz. Biz buyuz; Kabil ile Hayin’den beri biz buyuz ve günden güne kendi çıkarlarımız doğrultusunda aslında bir mahvoluşa doğru adım adım yürüyen bizleriz. Milyarlarca insan, o insanları yönetmek için var olan yöneticiler, krallar, kahinler, din adamları, bilgeler, filozoflar ve daha nicesine rağmen iktidar-korku birlikteliği hiçbir zaman gücünü yitirmedi, tersine gücünü her geçen gün vahşileşerek tahkim etmeye devam ediyor.

İktidar-korku arasındaki bu bağlantının çarkını aslında tek bir kişi bozdu. Tek bir kişi... İnsanın mağlubiyetini, acziyetini ve tutsaklığını tek bir kişi açığa çıkardı. Tek bir kişi... Dipsiz bir kuyu gibi artan karanlık ve kötülük altında derinlere inmeyi göze alan, korkuyu ve kötülüğü yenme uğruna her şeyini feda edebilecek sadece bir kişi gördü bu Dünya! Milyarlarca insanın gelip geçtiği çağların tükendiği bu Dünya yalnızca bir kişinin iktidarı bir korku unsuru değil ancak bir sevgi unsuru olarak kullanabileceğini gördü; güçlüyken güçsüz, zayıfken güçlü olan! Gücünü, iktidar-korku denkleminde uzaklaştıran ve gücünü insanların nihai kurtuluşu için harcayan bir kişi... İktidarı, sonsuz bir krallık olan, korku ile egemenlik sürmeyen, zayıflık içinde çarmıha yürüyen, çarmıhta tüm dünyanın günahını üstlenen, zayıflık içinde ölüp kudretle dirilen birisi var: “Nasıralı İsa Mesih”. Nasıralı İsa Mesih, marangozun oğlu, Tanrı’nın özü, Efendi, Müjde’nin ve Tanrı Söz’ünün sancaktarı.

Ne yaptı İsa Mesih? Neyi başardı? Kutsal Kitap, bu konuya bir açıklık getirir. “Mesih, Tanrı özüne sahip olduğu halde, Tanrı’ya eşitliği sınırsız sarılacak bir hak saymadı. Ama kul özünü alıp insan benzeyişinde doğarak ululuğunu bir yana bıraktı. İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı. Bunun için de Tanrı O’nu pek çok yükseltti ve O’na her adın üstünde olan adı bağışladı. Öyle ki, İsa’nın adı anıldığında gökteki, yerdeki ve yer altındakilerin hepsi diz çöksün ve her dil, Baba Tanrı’nın yüceltilmesi için İsa Mesih’in Rab olduğunu açıkça söylesin.” (Filipililer 2:6-11) Aslında bu ayete bakarak Mesih’in nasıl bir fedakârlık ile davrandığını görebiliriz. Her şeyden vazgeçmeye razı olan bir İsa Mesih karşımızda. Özgür iradenin en büyük örneği, egemenliğin ve iktidarın en güçlüsünün vermiş olduğu bu karar, tüm insanlığı kurtaracak ve O’nu kabul edenlerin hepsine sonsuz yaşam verecekti. Artık korku olmayacak. Sevgi ile sadakati birleştiren ve korku ile değil; Tanrı’nın varlığı ve sevgisi ile egemenlik süren ve günahı, kötülüğü ve korkuyu tamamen ortadan kaldıran kişi; İsa Mesih! Gerçek şu ki “Yarın”ları görebilme umudu yalnızca O’nunla ve O’na iman ederek mümkün. O korkuyu siler atar, O bize korur ve O bizi kurtarır. Sözü’nde de dediği gibi:

2.Timoteos 2:11-14

“O’nunla birlikte öldüysek,
O’nunla birlikte yaşayacağız.
Dayanırsak,
O’nunla birlikte egemenlik süreceğiz.
O’nu inkâr edersek,
O da bizi inkâr edecek.
Biz sadık kalmasak da,
O sadık kalacak.
Çünkü kendi özüne aykırı davranamaz.”

İnsanı Hoşnut Etme Hoşnutsuzluğu

Banu Çelik

Nasrettin hoca'nın bildik bir fıkrası vardır:

Nasreddin Hoca bir gün eşeğine binmiş giderken, oğlu da yanında yürüyormuş. Yolda bunları gören kişiler “Şuna bak koskoca adam eşeğe binmiş, el kadar çocuğu yürütüyor.” demiş. Hoca onları haklı bulmuş ve oğlunu eşeğe bindirip kendisi yürümeye başlamış. Bir süre sonra başka birilerinin, “Hale bak!” dediğini duymuş, “Çocuk eşeğe binmiş, yaşlı başlı babası yayan. Ayıp değil mi?”. Hoca onlara da hak vermiş. Bu sefer ikisi birden eşeğe binmişler. Ama elin ağzı torba değil ki büzesin! Bu sefer de “İki kişi zavallı hayvanın canını çıkarıyorlar!” dedikleri duyulmuş. Bunun üzerine Hoca bu kez oğluna dönüp demiş ki, “Bak evladım, bir tek eşeği sırtımıza almadığımız kaldı, onu da yapsak yine birileri laf eder emin ol.”

Nasreddin Hoca'nın anladığı gerçeği anlamam uzun zaman aldı; Herkesi hoşnut edemezsin.

Hoşnut etmeye de çalışmamalısın zaten.

Çocukluğumdan kalan bir tutumu atmaya çalışmak sanki bir uzvumu kesip atmak gibi geldi bana. Ama onun orada olduğunun bile farkında değildim. İnsanların ne düşündüğünü önemseyerek yaşamak... Bu tutum en sonunda Tanrı'dan daha çok insanlardan korkmana neden olur. Tanrı'nın ne dediğini, nelerden hoşnut kaldığını düşünmek yerine acaba şu kişi ne der, ne düşünür diye için içini yer ve seni bitirir.

Bu sefer aşırı alınganlıklar, beklentilerin büyüklüğünden dolayı hayal kırıklıkları, hizmetten çekilmeye varan bir gücenmişlik, herkesi hoşnut etmeye çalışmaktan dolayı aşırı bir yorgunluk, en sonunda bitmiş tükenmiş bir zihin ve yürekle öyle kalakalıyorsun.

Aslında dominant insanlarla büyümek ve gelişmek bu tutumu ister istemez sende oluşturuyor. Benim öyle oldu. Büyüdüğüm insanlar dominant insanlardı. Hem de evdeki kavgaların fazlalığı seni uzlaştırıcı, herkesin arasını bulma göreviyle donatılmış yapıyor. O zaman herkesi idare etmeye çalışıyorsun. Kimse kırılmasın kimse üzülmesin.

İman ettikten ve kilisede hizmet etmeye ilk başladığımda böyle insanları hoşnut edeyim diye bir amacım yoktu kesinlikle. Eminim hiç kimsenin yoktur. Ancak yavaş yavaş daha fazla insanla muhatap olup önde olmaya başladıktan sonra, hele ki biraz daha olgun bir kişiye dönüştüğünde o eski Adem nasıl oluyorsa hortluyor, seni tutsak etmek için de elinden geleni yapıyor.

Hem kendi doğrunda yaşayıp hem de insanları hoşnut etmeye çalışmak da bir fırtına başlatıyor içinde. Çünkü iki zıt şey çarpışıyor yüreğinde zihninde.

Şimdi şu listeye bir bakın. Hepsi tecrübe sonucu yaşanmış maddeler:

- İnsanların size söyledikleri (iyi eleştirileri, günahınız hakkındaki uyarıları demiyorum) sizi uyutmuyorsa,
- Yaptıklarınızın sonunda "Acaba bu kişi ne der?" diye düşünüyorsanız,
- Doğru olduğundan kesinlikle emin olduğunuz bir şeyi "şu kişi" için söylemekten çekiniyorsanız,
- Hizmetinizi Tanrı'nın sizi seyrettiği gibi değil "Bilmem ne abi/abla" seyrediyormuş gibi yapıyorsanız
- İnsanların onayı, övgüsü, "bir teşekkürü", alkışı, düşüncelerinizin arkasında bir yer ediyorsa ne yaparsanız yapın.
- Eğer birisinin sözü, tutumu, davranışı sizi hemen kırabiliyorsa,
- Çok ümit ettiğiniz bir kardeşin sizi hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyor ve bundan çok etkileniyorsanız (çekilme, küsme, bıkkınlık, bırakma düşünceleri varsa),
- Sevginiz yavaş yavaş topluluğa karşı değişiyor, kiliseye gitme düşüncesi bile size zor geliyorsa,
- Yargılandığınızı düşünüyorsanız, yavaş yavaş sizde yargılamaya başlıyorsanız,

Siz de listeye ekleyebilirsiniz bir şeyler!

Dikkat edin, insandan korkmak ve insanı hoşnut etme tuzağının kenarında duruyor hatta içine düşmüş bile olabilirsiniz. Yukarıdaki düşüncelerin hepsine sahiptim. Yoksa inanın öyle birine bakıp yazılacak şeyler değil. Kendimde yakalayıp Rabbe teslim etmeye başladığım, umarım yavaş yavaş vazgeçtiğim şeyler.

Rab bu konuda bana çok şey öğretti. Petrus'un benim gibi insanları hoşnut etmeyi sevdiğini fark ettim mesela. İsa Mesih ona beni üç kez inkâr edeceksin dediğinde ne kadar itiraz etti; "Yok asla böyle bir şey yapmam". Benim gibi "Asla ben insanları hoşnut etmeye çalışmıyorum, onlardan korkmuyorum." Ama bir hizmetçi kızdan ödü patlayıp İsa'yı tanımadığını söyleyiverdi. Pavlus, Galatyalılar mektubunda onun bu özelliğini bize de ifşa eder. Diğer uluslarla birlikte yemek yerken Yeruşalim'den Yahudiler geldiğinde hemen o sofradan kalkıverdi. Onlarla yemek yemez oldu. Pavlus da bunun için onu azarladı. İnsandan nasıl da korkuyordu Petrus. Aynı zayıflığa sahip beni Rab Petrus gibi değiştirebilirdi. Rab'bi için sona kadar dayanan, acılara katlanan, müjdeyi yayan Petrus bana çok teşvik oldu.

Tanrı benim de insanı hoşnut eden, insandan korkan bir yüreğe sahip olduğumu öğretti. Bu hemen bir yılda olmadı. Ne zaman fark ettim biliyor musunuz? Biraz tuhaf bir anı; Bir arkadaşımla bir pastanede oturduk. Çok güzel bir yerdi. Ben kazandibine bayılırım. Arkadaşım bir tatlı söyledi, ben kazandibi. Şimdi kazandibinin özelliği nedir? Üzeri yakılmış olmalı. Güzel bir renk olmalı üstünde. Bir süre sonra bana gelen kazandibinde hiç öyle bir renk yoktu. İstedğim gibi üstü yakılmamıştı. "Aa!" dedim "Ama bu benim istediğim gibi değil" Arkadaşım "Garsonu çağır da değiştirsin." dedi gayet normal. "Yok yok böyle yerim." dedim. Arkadaşım bana baktı ve "Banu neden böylesin?" dedi. Sizin için belki çok basit bir anı ve bir o kadar basit bir söz olabilir. Ama hani insanların hayatlarının film şeridi gibi gözlerinin önünden geçtiği, o anda bir aydınlığa ulaştığı bir an vardır ya, işte o soru benim için o andı.

Kutsal Ruh sanki o soruyu bana soruyordu. "Banu neden böylesin?". İnsandan korkmak ve insanı hoşnut etmek tam tersi insanlardan uzaklaşmanıza, onlardan kaçmanıza en sonunda kilisedeki kardeşlerden nefrete dönüşen bir sevgisizliğe neden olabilir. Çünkü gerçeğe tutunmayan bir sevgiyle hareket ediyoruz. Değişken, çürüyen, sağlam olmayan bir sevgiye tutunuyoruz. İnsan sevgisine. Ancak insanı insan sevgisiyle sevmeyiz. İnsanı ancak Mesih'in sevgisiyle sevebiliriz. Ancak Mesih'i hoşnut edip, O'ndan korktuğumuzda kiliseyi, insanları hoşnut edebiliriz.

Benim İsa'ya olan sevgim insanları hoşnut etmemden, onlardan korkmamdan, onların düşüncesinden üstün müdür? O düşünceleri yenecek midir? Eğer bu sorulara cevabım evet ise; O zaman gerçek sevgiyle dolu bir ilişki ve hizmetim olabilir.

İnsandan korkmak
tuzaktır,
Ama RAB'be
güvenen
güvenlikte olur.
Sül.Öz. 29:25

Kimin Onayı Daha Önemli?

Filip Tokgöz

Her sene okulda yeni bir yıla başlarken öğrencilerime bir soru sorarım: “Bir süper gücü seçme şansınız olsaydı, hangisini seçerdiniz?” Birçok öğrenciden genelde uçabilme, ışınlanma ve hayvanlarla konuşma gibi cevaplar gelir. Bu cevaplar bir yana benim dikkatimi çekenler zihin okumak isteyenler olur. Biraz daha açıklamalarını istediğimde “Zihin okumak ve insanların ne düşündüklerini bilmek istiyorum hocam!” diye cevap verirler. Tabii umuyorum ki amaçları kötü değildir ama emin de olamıyorum. Başkasının düşüncesini bilmek bazı durumlarda çok yardımcı da olabilir. Hediye seçmesi zor birini düşünün, aklındakini getirip ona sunmak ne kadar harika olurdu değil mi? Zor durumda kalıp, konuşamayan kişiye de büyük bir yardımı dokunurdu elbet. Ancak bunların altında yatan nedenlerden birinin insanları memnun etmeye çalışmak olduğunu görüyorum.

Birini memnun etmeye çalışmak kötü bir şey olmasa gerek. Sonuçta en basit haliyle ilişkiler böyle kuruluyor. Biriyle tanıştığınızda ona ilk söylediğimiz, tanıştığınıza memnun oldum, değil midir? Bazen memnun olmasak bile nezaketen memnun oldum diyoruz. Gary Chapman’ın 5 Sevgi Dili[1] kitabında 5 farklı sevgi anlayışını görüyoruz: Nitelikli beraberlik, fiziksel temas, hediye vermek, hizmet davranışları ve onay sözleri. Birini memnun etmek ve sevdiğinizi göstermek için onunla kaliteli zaman geçirebilirsiniz, ona dokunabilirsiniz, hediye alabilirsiniz, hizmet edebilirsiniz veya onay ve sevgi sözleri söyleyebilirsiniz.

[1] (Chapman, 2009)

Böylece karşı tarafın da sevgi diline göre, yaptığınızı görüp o da sevildiğini hissediyor ve memnun oluyor. Bu şekilde anlatınca hiçbir sorun yokmuş gibi görünüyor ancak birkaç durumla sorunlara bakalım: 2 kişiyi aynı anda memnun etmeye çalıştığınızı düşünün. İş yerinizde 2 patronunuz olduğunu veya okuldaki projenize gözetmenlik yapan 2 hoca olduğunu düşünün. İkisi de bir işi farklı yapmanızı söylüyor... Hangisine önem verip diğerini görmezden geleceksiniz? Peki bunun sonuçlarına katlanmaya dayanabilecek misiniz? Hangisi sizin için en iyisini düşünüyor?

Kutsal Kitap'ın bize bu konuda ne dediğini bilirsiniz: “Hiç kimse iki efendiye kulluk edemez. Ya birinden nefret edip öbürünü sever, ya da birine bağlanıp öbürünü hor görür. Siz hem Tanrı'ya, hem de paraya kulluk edemezsiniz.”[1] Bu ayette her ne kadar para ve Tanrı karşılaştırılsa da benimsenmesi gereken prensip açıktır: İnsanları hoşnut etmek için Tanrı sözünü çiğnersek günah işlemiş oluruz. Tüm bilgeliğiyle Kral Süleyman bunun farkındaydı ve şöyle yazdı: “İnsandan korkmak tuzaktır, Ama RAB 'be güvenen güvende olur. ”[2] Bir başka deyişle insanların yapabileceklerinden korkmaktansa Rab'bin sözünü tutmak daha iyidir. Daniel'in aslanlar çukuruna atılışını hatırlayın, tüm yasalara ve cezalara rağmen Daniel Kral Darius'un sözünü değil Kralların Kralı'nın sözünü uygulayarak O'nu memnun etti böylece Daniel Tanrı'nın adını tüm ülkeye tanıttı.[3] Son olarak Pavlus'u hatırlayalım: “Şimdi ben insanların onayını mı, Tanrı'nın onayını mı arıyorum? Yoksa insanları mı hoşnut etmeye çalışıyorum? Eğer hâlâ insanları hoşnut etmek isteseydim, Mesih'in kulu olmazdım.”[4] Eğer kendimize Mesih'in kulu diyorsak, her durumda Rab'bi hoşnut etmek için çalışmalıyız.

Benim öğrencilerime sorduğum sorunun benzerini Tanrı Kral olacak Süleyman'a sormuştu ve Süleyman'ın cevabı Tanrı'yı hoşnut ettiği için O hayatı boyunca bolluk içinde yaşadı. Bu örneklerin ışığında hayatımızda insanları değil her zaman Tanrı'yı memnun ederek yaşamalıyız, yaşamaya gayret göstermeliyiz. İşte o zaman bize bütün geri kalanlar da sağlanacaktır.[5]

[1] Matta 6:24, Kutsal Kitap Yeni Çeviri 2001, 2008

[2] Süleyman'ın Özdeyişleri 29:25, Kutsal Kitap Yeni Çeviri 2001, 2008

[3] Daniel 6, Kutsal Kitap Yeni Çeviri 2001, 2008

[4] Galatyalılar 1:10, Kutsal Kitap Yeni Çeviri 2001, 2008

[5] Matta 6:33, Kutsal Kitap Yeni Çeviri 2001, 2008

Derin Değişim Çalışmalarından

İnsandan Korkmak

Bizi yönlendiren şey nedir? İnsanların düşünceleri, bize olan tavırları ve verdikleri değer bizi ne kadar etkiliyor. Bu ünitelerde bu konuya bakıp Kutsal Kitap'ın yönlendirişinde gerçek değerimizi keşfetmeye çıkacağız.

Bu dört oturumda işlediğimiz konuları konuşabilir ve küçük gruplarda çalışabilirsiniz.

İNSANDAN KORKMAK (1)
İNSANDAN NEDEN KORKUYORUZ

Ünitemizi yüksek sesle okuyalım.

"Ahmet'le konuştuğumu Sevgi görmesin. Başının etini yer!"

"Çok işim var ama yine de hayır diyemedim..."

"Eğer bugün onların yanına gitmezsem bir daha benimle konuşmazlar."

Bu gibi sözcükler ağızımızdan sık sık çıkar. Bir şeyi yapıp yapmamaya insanların etkisiyle karar verdiğimiz oluyor. Şu soruyu aramızda konuşalım:

- Neden insanlardan bu kadar korkuyoruz?

Bir mezmurda şöyle deniyor:

"Tanrı'ya güvenirim ben korkmam,
İnsan bana ne yapabilir?" (Mez.56:11)

3:18
1

Derin Değişim-İnsandan Korkmak 01 23 01

1.Oturum: İnsandan Neden Korkuyoruz?

İnsanlardan neden korkuyoruz? İnsanların düşünceleri neden bizi bu kadar etkiliyor? Bunun altında yatan nedenler nelerdir? Neden insanın düşüncesi Tanrı'nın düşüncesinden bu kadar önemlidir?

2. Oturum: Taviz

Taviz vermek demek insanlardan korktuğumuz için Tanrı'nın değerlerinden yavaş yavaş uzaklaşmak demektir. Bu konuda ne yapabiliriz? Nasıl taviz vermekten vaz geçebiliriz?

İNSANDAN KORKMAK (2)
TAVİZ

Ünitemizi yüksek sesle okuyalım;

İnsana Güvenmek

"Elini verince kolunu kaptırırsın."

"Yüz verince astarını isterler."

- Bu atasözlerinin anlamı nedir? Hangi durumlarda kullanılırlar?

Yukarıdaki atasözleri, bir kereyle yetinmeyip daha çok talepte bulunulmasıyla ilgilidir. Bir değerden taviz verdiğimizde, bunun sadece bir kerelik bir durum olmadığını bu oturumumuzda konuşmaya çalışacağız.

İnsandan korkmanın sonucu, tanrısal değerlerimizden taviz vermemizdir. Şu soruyu aramızda konuşalım.

- İnsanlardan etkilenecek hayatımızda ne gibi tavizler verebiliyoruz?

Yeremya'da Tanrı bu konuda çok sert bir söz söyler:

"RAB diyor ki, "İnsana güvenen, İnsanın gücüne dayanan, Yüreği RAB'den uzaklaşan kişi lanetlidir. "Ne mutlu RAB'be güvenen insana, Güveni yalnız RAB olana!" (Yer.17:5,7)

3:18
1

Derin Değişim-İnsandan Korkmak 01 23 02

değişim

İNSANDAN KORKMAK (3)

ELELEM NE DER?

GALİP KURBAĞA

Kurbağalar bir gün yarışma düzenlemişler. Bir tepenin üzerine ilk tırmanan birinci olacaktı. Yarışmaya başlayan kurbağalar tepeye tırmanmakta zorlandıklarında seyirciler, "Zavallılar! Hiçbir zaman başaramayacaksınız!" diye tezahürat yapıyorlarmış.

Sonunda, bir tanesi hariç, bütün kurbağaların ümitleri kırılmış ve yarış bırakmışlar. Ama kalan son kurbağa büyük bir gayretle, taşıyla toprağıyla mücadele ederek kulenin tepesine çıkmayı başarmış. Diğerleri hayret içinde bu işi nasıl başardığını öğrenmek istemişler. Bir kurbağa ona yaklaşmış ve "Bu işi nasıl başardın?" diye sormuş. Kurbağa cevap vermeden öylece bakmış. O anda farkına varmışlar ki... Kuleye çıkan kurbağa sağırmış!

Bu kıssadan hisseyi düşünerek şu soruyu cevaplandırmaya çalışalım.

- İnsanların söyledikleri, düşündükleri bizim için neden bu kadar önemli?

Tanrı'nın bizim hakkımızdaki düşüncelerini anlamamız, öğrenmemiz gereklidir. Şöyle deniyor Mezmur'da: "Hakkımızdaki düşüncelerin ne değerli, ey Tanrı, sayıları ne çok!" (Mez.139:17)

3:18

Derin Değişim - İnsandan Korkmak

01 23 03

1

3.Oturum: Elalem Ne Der?

Taviz vermek demek insanlardan korktuğumuz için Tanrı'nın değerlerinden yavaş yavaş uzaklaşmak demektir. Bu konuda ne yapabiliriz? Nasıl taviz vermekten vaz geçebiliriz?

4. Oturum: Kime Güveniyorum?

Kime Güveniyorum? Güvendiğimiz dağlara karlar yağdığında gerçek güvencimizin kim olduğunu biliyor muyuz? Tanrı'ya güvenmek konusunda bu ünitemizde konuşacağız.

değişim

İNSAN KORKUSU (4)

KİME GÜVENİYORUM

ARKADAŞIM TUTAR BENİ; BİR ŞEY OLMAZ BANA

Fotoğrafı inceledikten sonra şu soruyu aramızda konuşalım.

Fotoğraftaki kişi nasıl rahatça kişinin elini tutup zirveye tırmanabiliyor?

Şöyle deniyor Süleyman'ın Özdeyişleri'nde: "İnsandan korkmak tuzaktır, Ama RAB'be güvenen güvenlikte olur." (Özd.29:25)

Ayeti düşünerek şu soruya nasıl bir cevap verirsiniz.

Tanrı'ya güvenmek ile insana bel bağlamak arasında nasıl bir ilişki vardır?

3:18

Derin Değişim - İnsandan Korkmak

01 23 04

1

Bu ve diğer çalışmalarını aşağıdaki internet sitesinden ya da mobil telefonlar için hazırlanan uygulamadan indirebilirsiniz.

www.derindegisim.com

Derin Değişim Çalışmaları Youtube sayfası

<https://www.youtube.com/@derindegisim9852/videos>